

WSTĘP

Przedmiotem prezentowanej poniżej analizy będą osady paleozoiku, mezozoiku i kenozoiku okolic Jamna (Pomorze Zachodnie), zidentyfikowane trzema profilami wiertniczymi Jamno IG 1, Jamno IG 2 i Jamno IG 3, usytuowanymi w pobliżu strefy uskokuwej Koszalin–Chojnice–Toruń.

Wiercenia badawcze Jamno IG 1, IG 2 i IG 3 zostały zaprojektowane w lutym 1964 roku na podstawie „Ramowego projektu robót geologicznych w rejonie Koszalin–Kołobrzeg” przez zespół z Instytutu Geologicznego w Warszawie, w skład którego wchodził R. Dadlez, K. Jaworowski i S. Tyski. Projekty otworów zostały zatwierdzone do realizacji przez Centralny Urząd Geologiczny w maju 1964 roku.

Wymienione wiercenia miały za zadanie bardziej szczegółowe rozpoznanie strefy tektonicznej Koszalina, profilu permu i jego podłoża, a także prześledzenie w jaki sposób następowało wyklinowywanie się poszczególnych serii osadowych mezozoiku na wschód od strefy dyslokacyjnej Koszalina.

Poszczególne wiercenia usytuowano w obecnym województwie zachodniopomorskim, w pobliżu strefy tektonicznej Koszalina i w pobliżu profilu sejsmicznego I-IV-62. Położone są one względem siebie w niewielkiej odległości, Jamno IG 1 dzieli od Jamna IG 2 dystans nieco ponad 5 km, natomiast Jamno IG 2 od Jamno IG 3 odległość ponad 6 km (por. fig. 1). Otwór Jamno IG 1 zlokalizowano w miejscowości

Jamno, po wschodniej stronie strefy tektonicznej Koszalina, na profilu sejsmicznym I-IV-62. Profil Jamno IG 2 usytuowano w miejscowości Strzeżenice, na tym samym przekroju sejsmicznym, w odległości około 1 km na wschód od punktu strzałowego 142, w strefie dyslokacyjnej Koszalina. Profil Jamno IG 3 zlokalizowany został w miejscowości Chłopy.

Prace wiertnicze związane z profilem Jamno IG 3 rozpoczęto w marcu 1965 roku i zakończono w listopadzie tego samego roku, osiągając głębokość 2200 m. W przypadku otworu Jamno IG 2 początek prac nastąpił we wrześniu 1965 roku, a koniec we wrześniu roku następnego, osiągając końcową głębokość 2600 m. Natomiast otwór Jamno IG 1 rozpoczęto w maju 1966 roku, zakończono zaś w maju 1967 roku, osiągając głębokość 2801,5 m.

Zleceniodawcą był Zakład Geologii Niżu Instytutu Geologicznego w Warszawie. Wiercenie Jamno IG 1 zostało wykonane przez Przedsiębiorstwo Poszukiwań Naftowych w Pile, wiercenia Jamno IG 2 i IG 3 wykonało Przedsiębiorstwo Geologiczne w Warszawie. Wykonawcą badań geofizycznych w profilu Jamno IG 1 było Przedsiębiorstwo Geofizyki Przemysłu Naftowego w Pile, w profilu Jamno IG 2 i IG 3 Przedsiębiorstwo Poszukiwań Geofizycznych w Warszawie.

Nadzór geologiczny w wymienionych profilach sprawował R. Dadlez, nadzór opróbowania L. Bojarski.

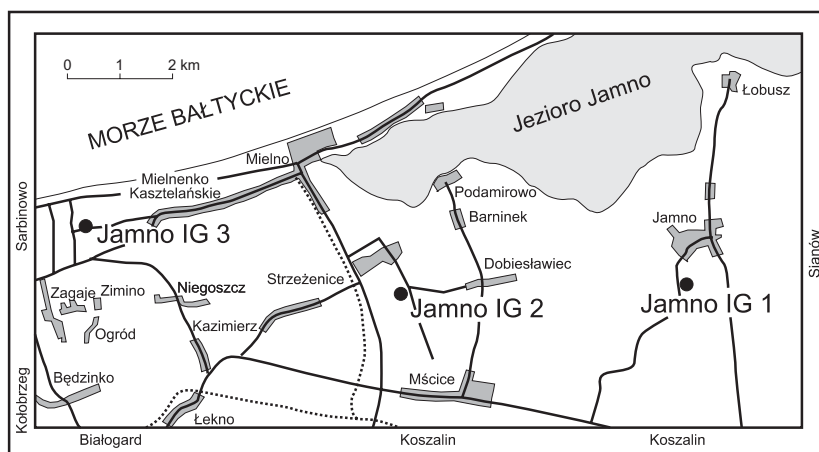

Fig. 1. Lokalizacja otworów wiertniczych Jamno IG 1, Jamno IG 2, Jamno IG 3

Location of the Jamno IG 1, Jamno IG 2 and Jamno IG 3 boreholes

Rdzeniowanie otworów było zróżnicowane. W profilu Jamno IG 1 rdzeniowanie przedstawiało się następująco:

do głęb. 778,0 m	9,7%
778,0–999,0 m	57,0%
999,0–1663,0 m	23,4%
1663,0–1692,0 m	100,0%
1692,0–2801,5 m	91,5%

W profilu Jamno IG 2 zakres rdzeniowania był nieco mniejszy:

do głęb. 116,0 m	0,0%
116,0–759,0 m	19,5%
759,0–1685,0 m	18,1%
1685,0–1917,5 m	60,4%
1917,5–2096,0 m	79,0%
2096,0–2600,0 m	19,9%

W profilu Jamno IG 3 zakres rdzeniowania przedstawiał się następująco:

do głęb. 61,0 m	0,0%
61,0–221,0 m	8,1%
221,0–531,5 m	24,0%
531,5–1149,0 m	25,0%
1149,0–1557,0 m	22,0%
1557,0–2059,1 m	100,0%
2059,1–2200,0 m	37,0%

We wszystkich wymienionych profilach wykonano podstawowe pomiary geofizyczne, m.in.:

- profilowanie elektryczne
- profilowanie oporności

- profilowanie gamma
- profilowanie neutron gamma
- średnicogram

Pełny wykaz wykonanych pomiarów geofizycznych znajduje się w dokumentacjach końcowych badań geofizycznych, dołączonych do dokumentacji wynikowych.

W Instytucie Geologicznym wykonano ekspertyzy paleontologiczne, mikropaleontologiczne i petrograficzne dla bieżących potrzeb wierceń oraz do dokumentacji wyników, a także analizy próbek wody w czasie opróbowania otworów.

W niniejszym opracowaniu zawarte są zarówno rezultaty wcześniejszych analiz, jak i najnowsze wyniki badań stratygraficznych, petrograficznych, sedimentologicznych oraz geochemicznych, prowadzonych na podstawie nowoczesnych metod badawczych i w ramach rekomendowanych przez Międzynarodową Komisję Stratygrafii jednostek chronostratygraficznych.

W analizowanych profilach Jamno IG 1, Jamno IG 2 i Jamno IG 3 wyróżniono osady ordowiku, dewonu, permu, triasu, jury, kredy i neogenu i/lub czwartorzędu (fig. 2–4)¹.

Najstarszymi nawierconymi utworami są osady ordowiku, reprezentujące niższą część brytyjskiego piętra karadok. Nieznane jest wykształcenie osadów niższego ordowiku i kambru, nieznanym jest również ich kontakt z podłożem krystalicznym.

W żadnym z analizowanych profili nie stwierdzono obecności osadów najwyższego ordowiku, syluru i niemal całego dolnego dewonu.

* * *

W imieniu Autorów pozwalam sobie wyrazić nadzieję, że informacje zamieszczone w tym tomie staną się użytecznym źródłem danych dla osób już prowadzących, jak i zamierzających prowadzić badania w regionie pomorskim, a przedstawione tu interpretacje staną się inspiracją do ewentualnych dyskusji.

Dziękuję wszystkim Autorom, którzy nie tylko podjęli trud zweryfikowania danych zawartych w opracowaniach archiwalnych, podyktowany najczęściej upływem lat, ale także często wzbogacili te dane o rezultaty późniejszych, często własnych, badań prowadzonych w regionie pomorskim.

Szczególne podziękowania przekazuję Elżbiecie Sarneckiej, redaktorowi tego zeszytu, nie tylko za wyjątkowe, dalekie od rutynowego, zaangażowanie w prace redakcyjne, ale także za wiele konstruktywnych sugestii, dzięki którym ten zesztyt zyskał swój ostateczny kształt.

Magdalenie Sikorskiej-Jaworowskiej jestem bardzo wdzięczna za pomoc w skorygowaniu i zredagowaniu niektórych fragmentów tekstu. Dziękuję również Magdalenie Pańczyk za zidentyfikowanie składu otoczków dewońskiego zlepieńca w profilu Jamno IG 1.

¹ Figury 2, 3 i 4 znajdują się na końcu książki pod opaską